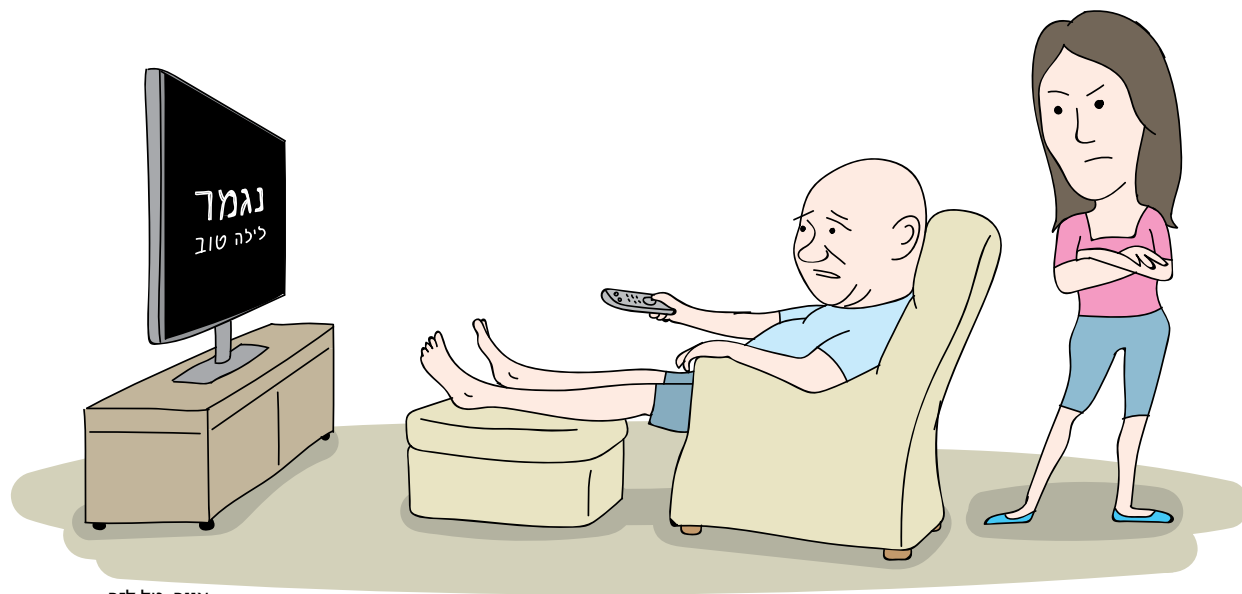

יאיר ניצני מרים גבה

איור: טל לזר

מונדיאליסטים אנונימיים

בלי גרעינים, בלי מסכי ענק ובלי רמי וייץ. יאיר ניצני נגמל מהכורסה האהובה וחוזר אל מטלות הבית

על הפריבילגיה.

תמשיך להתנהג כאילו מדי ערב מתקיימים משחקים סופר חשובים שלא מאפשרים לך להתפנות למטלות המשפחיות, ואת הזמן הזה תוכל לנצל לבילוי חופשי עם החברים, או שפשוט תתמכר לספורט אחר – טניס, ירי בחץ וקשת או רכיבה על גמלים. לא משנה, העיקר שיהיה קצת שקט. רשתות השיווק יצאו לקראת המונדיאל במבצעים נהדרים לרכישת טלוויזיות חדשות, ורבים הצטיידו במסכים חדשים וגדולים עם איכויות 4k. הבעיה שכרגע אין כל כך תוכניות שתואמות את הפורמט האיכותי, וצפייה, למשל, בדיווחים של אהוד יערי באיכות כה חדה מעלה בעיקר הרהורים על חשיבות השינוי.

למרות שהמונדיאל הוא אירוע בינלאומי, אנחנו עדיין ישראלים תחמנים, ולכן חלק מהרוכשים בוודאי ינסו להחזיר את הטלוויזיה לחנות בטענה שהיא לא עובדת לשבועות רצונם והם בכלל לא צפו בה, או מה אם היא מריחה כמו פחית בירה ויש עליה כתמים של טחינה.

הערור הראשון ידע ימים יפים במהלך המונדיאל. כדי

לשמר את אחוזי הצפייה, אפשר לתת לפרשנים כמו מוטי איוניר וג'ובאני רוסו ללוות גם תוכניות אחרות – יהיה מעניין לשמוע את ג'ובאני כפרשן הצבאי לצד גאולה אבן.

קשה לצפות מאנשים להתמודד עם טראומה כזו לבד, ואם המדינה לא רוצה לחוש ירידה משמעותית בתל"ג היא צריכה להקים עבורם מערך תמיכה

בברים ברחבי הארץ

שהשקיעו במסכי ענק וברגלים של המדינות יתקשו להיפרד מהאווירה הטובה והנלהבת,

אפשר לנסות להקריין תוכניות כמו "האח הגדול" או "אביב או אייל" ולנסות לייצר אווירה של עידוד למתמודדים.

עם כל הכבוד להתמודדות שלנו עם החיים ללא מוני דיאל, הכי חשוב שפוטין והרוסים לא ייקחו את זה קשה מדי. אחרת זה ייגמר בפלישה לאיוז מדינה או בפעילות מוגברת בסוריה. שמענו מכל עבר שלא תהיה מלחמה באזור בזמן המונדיאל, ולמרות השריפות המכעיסות בדרום, בסך הכל ההבטחה התממשה. לא יודע מה מצב השידורים בעזה, אבל עכשיו, כשהמשחקים הסתיימו ואין מה לראות, אני לא אתפלא אם ניתקל בסוג חדש של טרור – השלכת טלוויזיות מעבר לגבול. ●

yairn@israelhayom.co.il

גה, חתכו לנו את אספקת הסם באופן גס וחד וללא תחליפים הולמים.

כמו בכל אובדן, ההתמודדות עם המציאות החדשה והכואבת כוללת שלבים כמו הכחשה ("לא יכול להיות, זה לא באמת נגמר ובמקום ברזיל-בלגיה הם משרדים "רואים עולם" עם יעקב אחימאיר). כעס ("לא מאמין שהתחתנתי איתך, את יותר מעצבנת מרמי וייץ") והשלמה ("טוב, ניסע להורים שלך").

אבל קשה לצפות מאנשים להתמודד עם טראומה כזו לבד, ואם המדינה לא רוצה לחוש ירידה משמעותית בתל"ג ועלייה במספר הצנתורים של גברים שהתמכרו לבוטנים, היא צריכה להקים מערך תמיכה, כולל קבוצות תמיכה וגמילה לגברים בסגנון "מונדיאליסטים אנונימיים". בשלב ראשון הם ייפגשו ויצרכו יחד תחליפים כמו משחקים מוקלטים, תוך שתית בירה לייט ופיצוצ גרעינים ללא מלח. לאט-לאט הם יחזרו לעצמם ויתוודו אחד בפני השני שהם נקיים מכדורגל כבר 12 יום ואתמול אפילו הקדישו את כל היום לבילוי עם הילדים שלהם, מסי ורונאלדו.

זה שווה את המאמץ. בעוד בזמן המונדיאל לגיטימי לשבת בירה כבר בשלוש בצהריים, אם תמשיך במנהג הזה גם אחרי, זה אומר שאתה לא מכור לכדור רגל – אתה אלכוהוליסט.

נגמלים רבים יגלו שבזמן שהם בהו במסך, קרו מסביבם דברים. הילדים גדלו, סיימו תיכון וישנים עד 12, האישה עברה ניתוח מתיחת פנים ועיצוב שפי

תיים ונראית עכשיו בעצמה מופתעת, הארנק שלהם נפרץ על ידי בני משפחה, ומעקלים של ההוצאה לפועל מסתובבים בסלון.

בזמן שעברת במונדיאל בטח הצטברו כל מיני עניינים שיש לטפל בהם, אבל אם תקפיד להמשיך מדי פעם לצעוק "גול" באמצע הלילה ולבדים קפיצה מהמיטה, ולהעמיד פני פצוע בסגנון ניימאר, זה יחזק את מעמדך כנרקומן שטרם השתקם וירחיק אותך מעבודות הבית לעוד כמה ימים.

לאוהדי הכדורגל שהזוגיות שלהם כן שרדה את המונדיאל, הייתי ממליץ פשוט לא לגלות לה שהטורניר הסתיים. נדרשו לך זמן ומאמץ להגיע למעמד הנכסף שבו לא מפריעים לך למשך כמה שעות, וחבל לוותר

בתחילת השבוע הסתיים המונדיאל כשהצרפתים אוחרים בגביע. כאורח מדינה שנציגיה מקסימום אחוזים בקערת פיצוחים בזמן האליפות, ניסיתי להבין אילו לקחים אנחנו יכולים להפיק מהאירוע.

מהצצה לא רציפה ומאוד לא מקצועית במשחק הגמר, למדתי ששילוב מהגרים (או בני מהגרים, במקרה של נבחרת צרפת) הוא עניין שתורם מאוד לאיכות הנבחרת. הייתי ממליץ גם לנו לשלב תושבים זרים שכבר נמצאים פה, אם כי זה עלול לגרום לניגוד עניינים אצל שרת הספורט.

אצל הקוראטים, שאוכלוסיית המדינה שלהם קטנה משלנו, השמות של כמעט כל השחקנים נגמרים בסיומת איץ'. אז למה מה שעובר אצלם כל כך טוב לא מוכיח את עצמו אצלנו עם כל הרבינוביץ', לייזרוביץ', רחמנוביץ' וינגלביץ'? מטקס הענקת הגביע למדתי שכשיוורד גשם ברוסיה, יש מי שאחראי שפוטין לא יירטב. שליפת המטרייה מעל ראשו היתה כל כך מהירה, שלא יכולת שלא לחשוב שקודמו של השולף בתפקיד מבלה היום בסיביר אחרי שנכשל בהגנה על המנהיג מפני טרור הגשם.

אבל מכיוון שאת הקשר של רוב הישראלים למונדיאל ולספורט בכלל אפשר לסכם במוטו "אנחנו על הספה ונראים בספה", כראי לרכיז את הלקחים בתחום הצפייה.

בתקופת המונדיאל

רבים מהצופים הופכים למכורים. ההגדרה הלא רשמית שמצאתי למונח "התמכרות" היא "מצב של תלות נרכשת, פסיכולוגית וגופנית, בחומר או בפעילות כלשהם, המתאפיינת בהתנהגות כפייתית שנועדה להשיג את אותו גירוי, אשר ממשיכה גם כאשר היא מובילה להשלכות שליליות ובאה על חשבונם של צרכים חשובים אחרים, פסיכולוגיים וגופניים כאחד (לדוגמה, שינה או יחד סים חברתיים)". קשה לי לחשוב על הגדרה מדויקת יותר לצפייה במונדיאל, חוץ אולי מהיעדרו של המונח המדעי "פיצוחי חממה". חשוב לזכור שמדובר במקרים קשים, כולל גברים שמעולם לא הגיעו הביתה מהעבודה לפני שמונה, עד שביום הגמר פתאום הם סיימו הכל במשרד כבר בחמש וחצי. ואחרי ההתמכרות, מגיע שלב הגמילה. גברים שישבנם כבר קיבל צורה של כורסת טלוויזיה, שלפני שמונה בבוקר כבר סיימו להתווכח אם אומרים "אמכפה" או "בפה", שני תקו קשר עם המשפחה ולא היו מסוגלים לעבור את היום בלי מנה של רמי וייץ לווריד, נאלצים להתמודד עם עולם ללא מודריץ'.

בדרך כלל מומלץ להיגמל מדברים באופן הדרגתי, אבל כאן, למרות שידענו מראש שלעניין הזה יש תאריך תפיר